

EL GENOCIDI CATALÀ

és a dir, el genocidi contra els catalans i contra tota la Nació Catalana

PRESENTACIÓ

“Lluís, costa molt reconèixer que estem presos i que ens estan genocidant”,
em va dir un historiador conegut i amb àmplia producció literària,
després que parléssim intermitentment al llarg de gairebé tot un dia.
Dites aquestes paraules tan significatives,
es girà
i se'n va anar sense ni deixar-me el correu electrònic.

No ha sigut curt ni fàcil el camí que he hagut de recórrer per arribar a la conclusió que, contra els catalans i contra tota la Nació Catalana, hi ha un **GENOCIDI EN MARXA DES DE FA SEGLES**: obertament des de 1714, i de forma més dissimulada (o com a mínim més desconeguda fins ara però que afortunadament està començant a sortir a la llum, i cal aprofundir-ho) des de 1659... o 1640... o 1624... o 1501... o 1487... o 1412... o 1410... o... abans? Resumeixo:

Tinc 72 anys, soc català d’“ocho apellidos vascos” i mai m’he sentit “español” però no era independentista. Raó? Fa cinc anys vaig adonar-me que fins aquell moment i de manera subconscient, considerava impossible que Catalunya podés recuperar la llibertat. Havia interioritzat, i finalment acceptat, la trista realitat que la immensa majoria de catalans ens amaguem a nosaltres mateixos: que portem 302 anys sotmesos a Madrid/Castilla/Estado-Español i que actualment continuem sent els seus presoners.

Poc després de la gran manifestació de l’11 de setembre de 2012, vaig decidir [IMPULSAR INCONDICIONALMENT LA LLIBERTAT DE CATALUNYA](#).

Des d’aleshores, estic descobrint –molt content i també molt emprenyat– moltes “coses” importants, com que el Principat de Catalunya i la Nació Catalana funcionaven de manera que ara ens resulta molt sorprenent i que ens sembla impossible, senzillament increïble, ja que érem totalment diferents del “Reino de Castilla (y asimilados)” d’aleshores... i també gairebé totalment diferent de “la societat catalana” actual ja que –a més d’estar sobre la nostra terra, i això és molt important... malgrat estar ocupada des de 1714 per les tropes militars i civils invasores– només tenim en comú parlar en català... malgrat que el nostre català actual està molt degenerat per castellanització.

Cinc exemples:

—aquí, hi havia immunitat del poble –*immunitas plebis*– davant de qualsevol autoritat, fins i tot el Rei. Allà, imperava l’absolutisme: “¿Qué es ley? Lo que dice el Rey”, “El que manda, manda”, etc.
—aquí, la suprema autoritat de l’Estat Català sempre havia d’actuar “de guisa que tots hòmens, nobles e no nobles, reis i prínceps, e magnats e cavallers, vilans e pagesos, mercers e mercaders, peregrins e vianants, amics e enemics, cristians e sarrains, jueus e heretges, se pugen en ell fiar e creure”. Allà, “el Rey es la ley”, i també els seus designats actuaven despòticament,
—aquí, les lleis eren les costums escrites, i les Constitucions Catalanes protegien la llibertat del poble i buscaven evitar i, en qualsevol cas, castigar els abusos dels poderosos. Allà, “las leyes son para que el pueblo las obedezca y para que los jueces las apliquen”),
—aquí, no hi havia corrupció degut al clima social de llibertat i de respecte a l’altre que feia molt difícil la corrupció individual, i, a més, a que els càrrecs s’escollien en data fixa, per pocs anys –un any els municipals, tres anys els de la Generalitat–, no eren remunerats, l’escollia una criatura fiant la seva “mà innocent” en un sac i treien un dels papers; la persona amb el nom del paper passava “la purga de taula” rendint compte del seu patrimoni abans i després d’exercir el càrrec, i no es

podia tornar a ser candidat fins varies eleccions posteriors. Aquest mètode, anomenat “[insaculació](#)”, era un preventiu de la corrupció. Allà, “los cargos son vitalicios y los designa el Rey, bien a dedo, bien poniéndolos a subasta”,

—aquí, “Els catalans poden portar i posseir armes ofensives i defensives de dia i de nit sense cap impediment” i “Els catalans estan exempts del servei de les armes si el Príncep en persona o el seu Lloctinent no es posen al front de l'exèrcit. Els catalans no poden ser obligats a servir de guarnició en destacaments militars o en el resguard de les fronteres. No han de servir en guerres fora del Principat ni en les Armades pel sistema de matrícules de mar u altre forma d'enganxi forçós.” Allà, no més tenien armes els poderosos, i hi havia “las levas forzosas” y “la condena a galeres”.

Ho trobes, junt a molt més:

---en aquests moments (2/8/17) a [“Conèixer els catalans d'abans de 1714”](#) (i en castellà a [“Conocer los catalanes de antes de 1714”](#)). I això i més ho estic compartint al blog www.lagotacatalana.cat ---i aviat en el primer llibre de la Pentalogia “Recuperar la llibertat i Reconstruir la Nació”, titulat “Conèixer els catalans d'abans de 1714”, del que aquest text serà la Presentació.

Tot allò tant interessant i lliure (llegeix, per favor, aquestes [tres il·luminadores frases del jurista FRANCISCO ELÍAS DE TEJADA](#), que és qui em van fer descobrir el Dret Català, les Constitucions Catalanes i el Principat i la Nació Catalana) va ser anorreat, a tots els nivells i en tots els àmbits, per les tropes castellanes –sempre a remolc de les tropes franceses- establint el domini del “Reino de Castilla” que, construint-se a partir de 1714 com “Estado Español”, encara persisteix... prolongant el nostre GENOCIDI. Exemple clau d'aquest genocidi: aquell poble català i l'actual poble català (si és que es pot dir que un poble que no és lliure, és poble) molt poc tenen a veure: els catalans d'aquells segles sabien que els castellans eren súbdits mentre que ells eren homes i dones lliures, i per això van lluitar com ho van fer. A resultes de 302 anys de sotmetiment, els catalans d'ara no saben que estem presos.

I t'assenyalo, i t'invito a profunditzar, que

—hi ha grups actuant amb molta raó contra el genocidi d'altres pobles (armenis, kurds, iazidites indígenes de diferents llocs,...), però cap aborda el genocidi dels catalans (que, per cert, som els indígenes de Catalunya). Quan es tracte de Catalunya, em trobo amb la reacció d'identificar genocidi amb extermini físic total, i d'afegir: “Com que estem vius, no hi ha hagut genocidi contra nosaltres”. Però no tots els genocidis han implicat extermini físic total... afortunadament.

—hi ha llibres i/o articles sobre “genocidi franquista”, “genocidi lingüístic”, “genocidi cultural”, “genocidi històric”, “genocidi econòmic”, “genocidi financer”,... En propers articles LA GOTA CATALANA posaré exemples de cada, i mencionaré fets molt anteriors a 1714.

—però si es pot posar tants adjectius a “genocidi” és perquè existeix el substantiu: “genocidi” a seques, i ¿per què no atrevir-nos a fer el pas dels diferents adjectius al substantiu únic al que acompanyen circumscriuint-lo a un aspecte determinat?

—però, a més, també hi ha exemples oblidats (o intencionadament silenciats) de genocidi físic: invasions (no només militars sinó també civils; ¿som la població més envaïda que mai hagi existit?), el “diezmo” de les poblacions que resistien a les tropes castellano-franceses, capitulacions no respectades pels militars castellans, dotzenes de pobles i ciutats incendiats, deportacions parcials, plans (de Franco d'acord amb Mussolini que no van poder executar) de deportació pràcticament total (dos milions) dels habitants de Catalunya i de València (i set-cents mil d'Euskadi, d'Astúries i de Múrcia), la llarga repressió franquista (quantes cunetes queden per obrir?),...

—impedir la llibertat d'un poble, mantenir-lo oprimint durant segles, ¿no és genocidar-lo?

—no és pas als conqueridors-genocides a qui correspon decidir si hi ha hagut o no conquesta-genocidi... I és decisiu per a que la seva conducta genocida quedi impune, que els conquistats-genocidats, que a força de repressió, de por, de falsificació, d'educació al servei dels vencedors, de ser-los negat qualsevol paper a la història etc. (tot això durant més de 302 anys), pateixin –patim- de molt baixa autoestima, de molt alt autoodi, i d'una síndrome d'Estocolm col·lectiva, ens atrevim a reaccionar

—per què no gosem a acceptar que hi ha un genocidi contra els catalans executant-se des de fa se- gles, i a adonar-nos que estem sent genocidats aquí i ara?

—que ni ens n'adonem que estem sofrint un genocidi, ¿és mostra justament del molt que ha avançat el nostre genocidi?

—CONCLUSIÓ: RECUPERAR LA LLIBERTAT mitjançant la independència ÉS IMPRESCIN- DIBLE PER RECONSTRUIR LA NACIÓ I PER ACABAR AMB EL GENOCIDI EN MARXA QUE ESTEM PATINT.

Vull insistir amb el que ha sigut l'argument definitiu per decidir-me a parlar obertament d'EL GE- NOCIDI CATALÀ: els catalans d'ara estem molt més a prop dels castellans d'ara que no pas dels catalans d'abans de 1714. D'entrada, això pot semblar normal degut al temps transcorregut. Però el que indica la gravetat del que ens ha passat en aquests 302 anys és que, en canvi, els castellans d'ara són bàsicament iguals que els caste-llans d'abans de 1714, i només han fet que adaptar-se als canvis haguts en el transcurs dels temps. Aleshores la pregunta clau és: per què els catalans d'ara no som bàsicament iguals als catalans d'abans de 1714 i no hem pogut fer com els castellans, és a dir, anar- nos adaptant als canvis haguts en el transcurs dels temps?

Resulta que som els catalans els que hem canviat QUALITATVAENT, distanciant-nos enormement dels nostres avantpassats (oi que costa imaginar-se els cinc exemples que he posat abans?) i, pel contrari, ens hem apropat (en realitat, hem sigut obligats a apropant-nos) no només als castellans d'ara sinó també als castellans d'abans de 1714. I aquest fet és QUALITATIVAMENT DECISIU ja que indica que VAM SER I ESTEM SENT OBLIGATS A CANVIAR, A DEIXAR D'ESSER CA- TALANS PER PASSAR A SER CASTELLANS O ESTADO-ESPAÑOLES. I aquesta és una deci- siva raó que permet afirmar rotundament que EL GENOCIDI CATALÀ és una lamentable realitat.

L'1 d'agost de 2016 vaig treure un Primer Dossier EL GENOCIDI CATALÀ de 24 pàgines amb 10 documents successius. El 16 de desembre treia un ja Cinquè Dossier de 101 pàgines amb 33 docu- ments. Ara estic preparant un primer llibre. I si molts catalans obrissin els ulls davant la trista reali- tat del nostre genocidi, en pocs mesos hi hauria una BIBLIOTECA DEL GENOCIDI CATALÀ.

Però a més del increment de proves, el Cinquè Dossier portava un gran avançament: contenia el text sencer de la *Convenció per a la Prevenció i la Sanció del Delicte de Genocidi* aprovada per l'Assemblea General de l'ONU el 1948 i que va entrar en vigor el 1951 (la trobeu en castellà a <http://www.solidaritat.ub.edu/observatori/general/docugral/genocidio.htm>, i és el primer document d'aquest llibre), i els 33 documents estaven classificats segons diversos apartats dels seus Articles II i III. L'Article IV afirma que “Les persones que hagin comès genocidi o qualsevol dels altres actes enumerats a l'article III, seran castigades, ja es tracti de governants, funcionaris o particulars.”

Sembla, doncs, que el millor criteri per ordenar la recerca i la conseqüent recopilació de fets, dades, documents, llibres, articles, estris, testimonis, etc., sigui seguir aquests Articles. Son curts i diuen:

Article II

“A la present Convenció s'entén per genocidi **qualsevol** dels actes esmentats a continuació, perpe- trats amb la intenció de destruir, totalment o parcial, a un grup nacional, ètnic, racial o religiós, com a tal:

- 1) Matança de membres del grup;
- 2) Lesió greu a la integritat física o mental dels membres del grup;
- 3) Submissió intencional del grup a condicions d'existència que hagin d'implicar la seva destrucció física, total o parcial;
- 4) Mesures destinades a impedir els naixements en el si del grup;
- i 5) Trasllat per força de nens del grup a un altre grup.”

Article III

“Seran castigats els actes següents:

- a) el genocidi;
- b) l'associació per a cometre genocidi;
- c) la instigació directa i pública a cometre genocidi;
- d) la temptativa de genocidi;
- i e) la complicitat en el genocidi”.

Pot resultar il·lustratiu del pes de la formació que des de fa tres segles hem rebut en tan que ocupats, que les primeres vegades que vaig llegir l'Article II, les ulleres condicionants que portava posades em van fer entendre “i” on posa “qualsevol” (per això l'he ressaltat), i vaig concloure –menys mal que provisionalment- que els catalans complíem les tres primeres condicions però no les 4 i 5, i, per tant, que NO es podia parlar de genocidi català.

No va ser fins dies després i en una ¿sisena? lectura que vaig adonar-me que no diu “i” sinó “qualsevol”. Vaig tenir un shock i vaig concloure: “Sí, segons la Convenció de l'ONU de 1948, es pot parlar amb tot rigor de GENOCIDI CONTRA ELS CATALANS I TOTA LA NACIÓ CATALANA, ja que hem patit els tres primers tipus d'actes que l'Article III afirma són genocidi. I a més també hem de demanar que es castigui els responsables dels actes b), c), d) i e) que s'han fet contra nosaltres”.

Per això el Cinquè Dossier disposava els 33 documents i algunes anotacions segons aquests 3+4=7 actes dels 5+4=9 possibles. I al haver mentrestant rebut més informació fa que en aquest llibre ja inclogui un acte genocida més: “4) Mesures destinades a impedir els naixements en el si del grup”.

Considero que “El cas dels catalans” queda plenament inclòs ni més ni menys que en cadascun dels quatre primers dels cinc actes considerats “genocidi”, i en cadascun dels restants quatre delictes associats al de genocidi. O sigui que en total hi ha vuit raons diferents per a penalitzar els governants, funcionaris i particulars (castellans, francesos, catalans o d'on sigui) que ens han privat i que ens continuen privant de la nostre llibertat i de la nostra vida com a catalans. I no descarto que pugui aparèixer documentació que porti a incloure-hi encara el darrer acte: “5) Trasllat per força de nens del grup a un altre grup.”

Invito, doncs, a cada lector a anar classificant els diferents tipus de proves que cadascú tingui o trobi en aquests vuit apartats que ens toquen de ple: **1)** matança de catalans (es sobreentén a cada punt: “catalans bé del Principat o bé de tota la Nació Catalana”); **2)** lesió greu a la integritat física o mental dels catalans; **3)** submissió intencional del grup a condicions d'existència que hagin d'implicar la destrucció física, total o parcial, dels catalans; **4)** mesures destinades a impedir els naixements en el si del grup català; **5)** l'associació per a cometre genocidi contra els catalans; **6)** la instigació directa i pública a genocidi contra els catalans; **7)** la temptativa de genocidi contra els catalans; i **8)** la complicitat en el genocidi contra els catalans

Probablement us trobareu –ja m'hi he trobat- que hi ha proves que poden col·locar-se en més d'un apartat. Serà qüestió de anar concretant criteris per col·locar-les en un o un altre apartat. O potser sigui més adequat posar-los en dos o tres deixant ben clara aquesta “repetició”. I també m'he trobat “estado-españoles” que –moltes vegades involuntàriament- treuen importància al genocidi que aquí patim dient: “¡Eso también ocurrió en mi tierra!”. El que faig és invitar-los a col·laborar: establim sinèrgia per demostrar que des dels seus inicis, l' “Estado-Español” no ha tingut mai un caràcter “multinacional” sinó, tot el contrari, de presó de nacions i de genocida de pobles...

Una observació més: fins ara, nosaltres ens xuquem el dit respecte a aquest gravíssim tema... com a conseqüència de la direcció que els actuals dirigents han imposat a les gran mobilitzacions del poble català des de l'onada de Consultes Populars per la Independència començada a Arenys de Munt el 13 de setembre del 2009. Però el desig del nostre genocidi és quelcom molt (permanentment?) present en els castellans/estado-españoles. De tant en tant en sura una mostra conscient (en particular si s'han “begut un tequila” i queda gravat, com recull el tercer document) però segur A) que n'hi ha

moltes més proves que queden amagades, i B) que el paper d'ocupant repressor està clavat en el seu subconscient tant o més que en el nostre tenim clavada la por que ens han inculcat des del poder vencedor del 1714.

Invito també a fer-nos conscients que **RECUPERAR ARA LA LLIBERTAT** (mitjançant la independència) és qüestió de **SOBREVIURE EVITANT EL GENOCIDI CATALÀ**.

Posar sobre la taula i moure arreu (amb les formes jurídiques i històriques adequades, és clar) que estem sent genocidats des d'abans de 1714, facilitaria enormement:

--- denunciar que se'ns neguen els nostres Drets

-----com individus: "Declaració Universal dels Drets Humans" (ONU, 10/12/1948, 30 articles)

-----com poble català: "Declaració Universal de Drets dels Pobles" (Alger, 4/7/1976, 30 articles)

-----com a poble indígena català (ja que, com deia, els catalans som els indígenes de Catalunya): "Declaració sobre els drets dels pobles indígenes. Cap a un món intercultural i sostenible" (ONU, 7/9/2007, 46 articles)

-----Històrics: si Llúvia és un enclavament català en territori francès perquè el 1528 Carles I la va passar de poble a vila, que no podríem obtenir si suméssim la reivindicació dels nostres Drets Històrics a la dels nostres demés Drets?

--- i explicar rigorosament que des de l'11 de setembre de 1714 nosaltres, el primer Estat Constitucional Europeu independent fins el 10 de setembre de 1714, estem ocupats tant militar com civilment, i que senzillament volem que els ocupants, que ara no poden bombardejar-nos ni ametrallar-nos com han fet repetidament ("Hay que bombardar Barcelona cada 50 años para mantener Cataluña sometida") se'n vagin i aleshores recuperar DE NOU la nostra condició d'Estat Independent.

Combinar amb decisió i precisió aquests diferents aspectes de la continuïtat de la nostra existència més que mil·lenària, ens donaria una enorme força internacional (invencible?) ja que els dos primers drets són a la vida i a la llibertat,

Però la condició prèvia *sine qua non* és tenir clar que si nosaltres no diem que la nostra terra està ocupada, que nosaltres estem presos i que ens estan genocidant, i que recuperar ara la llibertat no és una qüestió política sinó VITAL (qüestió vital que, és clar, té aspectes polítics i té conseqüències econòmiques, però que és moltíssim més que política i economia), ningú no ho dirà per nosaltres.

Considero que aquest és el QUÉ, el contingut clau que cal posar sobre de la taula i en el centre dels nostres escrits, i de les nostres accions i mobilitzacions. Explicar obertament i amplia aquests CONTINGUTS podria fer girar a favor nostra tota situació en poques setmanes ja que considero (aquesta és la meva ferma convicció!!!) que la gran majoria de persones que es consideren catalanes –sigui per família, sigui per decisió lliure- SENTEN que estem presos i que ens genociden, però no ho SABEN perquè ningú no ho diu públicament. Però si s'expliqués, ràpidament hi hauria un pas col·lectiu del subconscient al conscient i, per tant, a la voluntat de RECUPERAR LA LLIBERTAT DE SEGUIDA, i a la acció PER ACONSEGUIR-HO RÀPIDAMENT. I aquesta orientació sí que permetria, i molt i prest, el tan dmencionat objectiu de EIXEMPLAR LA BASE...

[Aniré\(m\) abordant periòdicament aquesta qüestió tabú... tabú precisament perquè és vital!!!](#)

Lluís Botinas Montell Vallés Ribó Closa Garrabou Torruella Gras
Barcelona, 2 d'agost de 2017

PD: Pot tenir interès escoltar el que sobre EL GENOCIDI CATALÀ vaig dir en els darrers dos programes **LA GOTA CATALANA per recuperar LA LLIBERTAT DE CATALUNYA** a Ràdio la Mina (FM 102,5):

1. 160721: http://www.ivoox.com/gota-catalana-amb-lluis-botinas-santadria-radiolamina-audios-mp3_rf_12302494_1.html

2. 160728: http://www.ivoox.com/gota-catalana-28-07-2016-audios-mp3_rf_12364041_1.html